

Vleugels van de nacht: de muggenjager

Ik werd wakker onder luid gezang van mijn papegaaien terwijl er een restje van een gedachte aan muggenvleugels in mijn hoofd rondspookte, aan een fotootje van het vleugeltje van de *Papegaai-rouzemug!* Was er een verlangen naar een verzameling muggenvleugels in mij ontwaakt? Achter mijn rug om opgestaan, uit de beerput van heimelijke wensen, verlangens, strevingen en van alles wat mij van het padje brengt?

Niet doen, nee, doen we niet. Gebeurt niet. Heb de handen vol. Bovendien, een verzamelaar van muggenvleugels moet verstand van muggen hebben. Muggenvleugels verzamelen, ongeacht hun soort, is idioot. Wel een zege voor de mensheid, voor veel vrouwen vooral.

Ik zag entomoloog Franklin W. Pettey slaperig opstaan uit zijn bed, een krant zoeken en op jacht gaan naar een mug. Hij had een por gekregen van zijn vrouw, en ook hij moet dan, als iedere man, zijn bed uit om aan de slag te gaan.

En dan vooral niet pets, plat op het behang! Dan was hij morgen weer niet jarig. In de vlucht moest het beestje de kop ingeslagen worden. En het licht mag niet aan natuurlijk. Ook geen zaklamp! Zo zijn de regels, zo blijft het leven leefbaar.

Daarom, voor de show, sluip sluip, heel zacht. Dat moet even duren, en dan plotsklaps een slag in de lucht, en zachtjes *zo..!* zeggen. Dan proberen ongemerkt terug in bed te kruipen. Heel voorzichtig, want koude voeten. Roerloos, ademloos blijven liggen, en bidden vooral tot de Schepper van het grote gedoe op aarde.

– *Heb je hem..? Ik hoor er nóg een...* Zucht. Maar daar heeft Pettey dus uiteindelijk wel zijn wonderwerk aan te danken. Aan een zeurende lastpak, aan ergernis die transformeerde tot éénkennige liefde.

Luid papegaaiengezang. Moet even kopjes kriebelen, dan tanden poetsen en koffie achterover. Zitten nu. De gedachte aan de muggenjager en zijn vrouw is blijven hangen.

Pettey geeft gehoor aan zijn nachtelijke ingeving. Alle muggen in huis worden gegrepen, met een bierglas en een kartonnetje. Hij pikt het nagelschaartje van zijn vrouw en gaat aan de arbeid in zijn studeerkamer. Hij helpt de beestjes om zeep met een paar druppels ether in een stikpotje. Geweldig, morsdood. Hij knipt de rechtervleugeltjes af. Prachtig, prachtig. Verder. Hij vlooit de tuin uit, en stroopt de buurt af, met een netje nu, en een paar potjes op zak. In de schemer, in het donker, in het licht van de straatlantaarns. Wat een prachtidee dacht hij rennend en springend, en hij zag een levenswerk voor zich. Zeker tien verschillende soorten in amper een week. Maar geen nood, nog

maar liefst tweeënvijftigduizend te gaan, over de hele wereld verspreid. Hier ging hij werk van maken! En zijn vrouw zou het wel gaan begrijpen.

Maar dan, weer achter zijn bureau. Wat zijn ze klein, die vleugeltjes.

Hij kocht het beste vergrootglas dat hij vinden kon, en liet een lichtbakje maken, met een opaalglazen bovenkant.

En ja, hij zag zijn muggen nu goed, maar de vleugeltjes bleven klein. Heel klein. En weerom kreeg hij een geweldig idee.

Hij had een vriend, twee dagen rijden met de trein maar dat was wel een vakfotograaf.

Macrofotografie, en dat was wat hij nodig had. De juiste lens, en uitvergroten die vleugels. Mooie fotootjes, en daarmee prachtpagina's maken. Strak geordend op soort, en dan zullen we het zien! De schoonheid van de vleugel van de mug. De eindeloze diversiteit én de eenheid in die veelheid.

Oogverblindend, verbijsterend.

Afspraak gemaakt. Studiereis, wist hij aan zijn vrouw te verkopen. Spullen mee, en dagen lang werk daar. Veel meer dan gedacht. Die vleugeltjes zijn ook nog eens transparant, en glimmen op het licht. Poeh, maar hij stapte in de trein terug met een puike stapel afdrukken. Thuis eerst even gezellig koffiedrinken, en dan als een haas zijn studeerkamer in. Foto's netjes uitknippen, ordenen en ja, vastplakken en daar precies dreigde het fout te gaan. Hij had provisorische lijm nodig. De foto's mochten niet definitief vast. Voorlopig vast, dat wel. Er moest nog volop geschoven kunnen worden, want het basis-idee was een complete verzameling natuurlijk. Zonder genade. De vleugels van alle soorten, allemaal, en strak geordend naar Linnaeus en zijn volgelingen.

Alle soorten ja, maar dan moest er wel iets gebeuren. Hij ving wel erg vaak dezelfde soorten. De muggen op de verlichte winkelruiten waren dezelfde als die op de ramen in de buitenwijken. Geen prettig werk bovendien, veel last van de mensen. Hij moest elders, verder weg, op jacht, en daarom: hij had echte werkkleding nodig, duidelijk. Vrouw mee naar de stad, kan niet anders. Een overall, en lieslaarzen ook, misschien wel een waadpak. Maar daar ga jij niet mee over straat..! Ach, het is toch donker. En een klein rugzakje, ook nodig. Voor de potjes. En een riem, met zakjes en tasjes. Nou meneer, en een heel lange zwarte jas, tot aan de grond..!

Nu kon hij de zompige velden en moerasgebieden bejagen. En hij moest zeker ook het water op, stilstaand en rottend water liefst, in een bootje, met een lampje. Hier echter begon het thuis te wringen. Ondanks dat de politie hem thuis kwam brengen mocht hij niet door de voordeur naar binnen. Omdat hij stonk als een beer, wat nog bijval kreeg van de dienders ook. Eerst omkleden in de schuur. En dan flink onder de douche, en met zeep! En vooral die oren niet vergeten..!

Het moest duidelijk groter aangepakt gaan worden. Hij moest weg van hier, het echte leven in, nieuw land verkennen. En hij moest lief zijn.

Een welverdiende vakantie voor de vrouw, op Hawaïi, viel aanvankelijk goed. Toen hij aldaar echter 's avonds nog even een ommetje ging maken, om de beestjes terplekke te bekijken, en hij om drie uur 's nachts terug kwam met zijn buit, ging heel het hotel op zijn kop. Dat was één keer en nooit weer..!

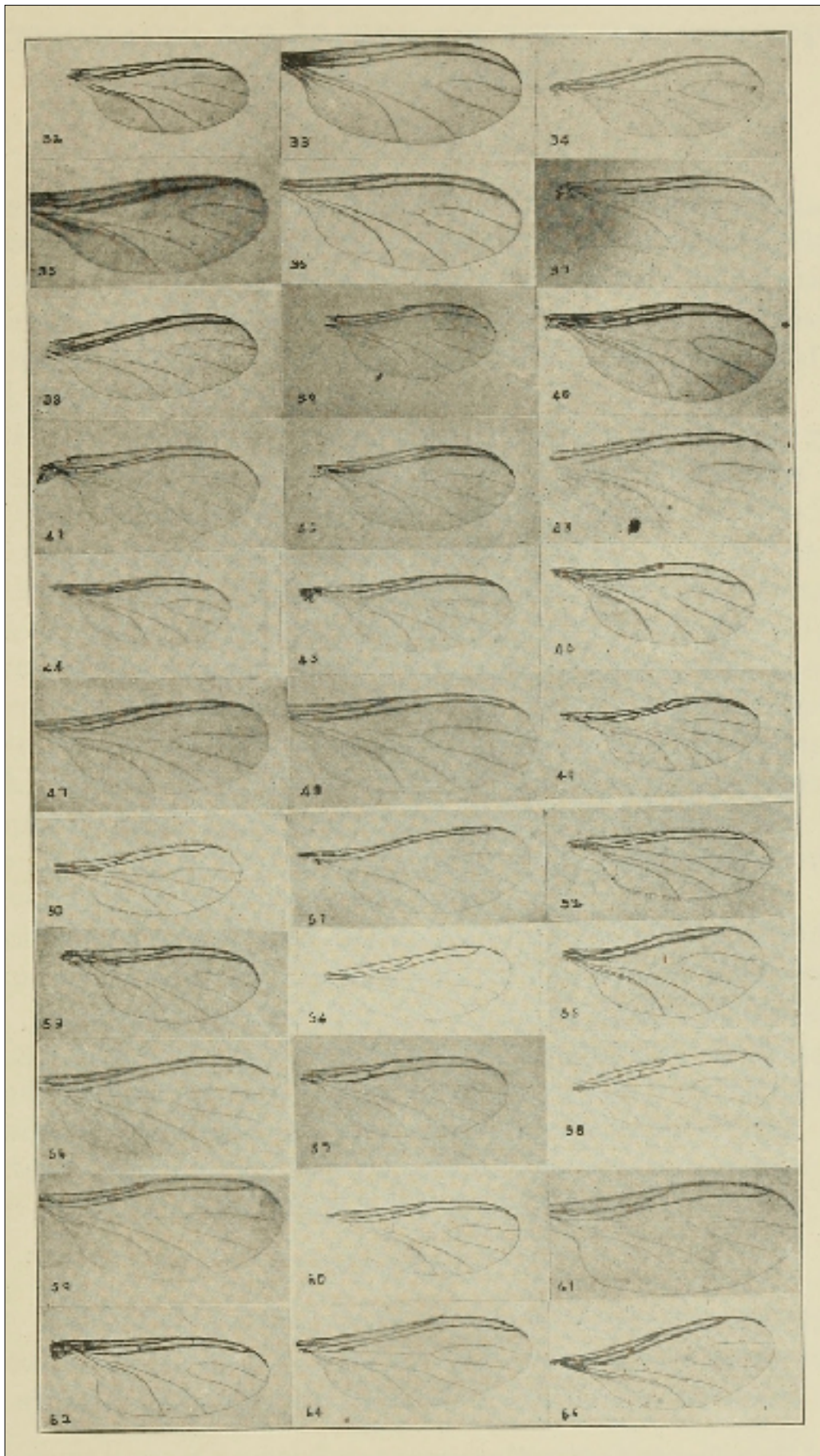
Maar vrouw, zeg nu zelf, vakanties horen er ook bij. En als we daar gezellig zijn met zijn tweetjes, dan mocht hij toch wel even buiten kijken. Zij echter vertrouwde hem niet meer, voor nog geen cent. Vakantie was de wereld over achter de muggen aan. Mooi niet. Aan me hoela..!

Ja maar, ja maar, die in het potje konden haar in elk geval niet meer steken, probeerde hij met een grapje, maar zij was niet gek! Die motmug daar steekt sowieso niet. En die dansmuggen al helemaal niet. En knoop meteen even goed in je oren, mannetje, geen reis naar de Noordpool voor de trouwdag, en ook niet naar de Zuidpool. Die sneeuw- en ijsmuggen kun je helemaal in je eentje op gaan halen! Hij kwam er nog mee weg dat de soep niet altijd zo heet gegeten werd. Want ja, een beetje strand, een beetje zon. En ga jij dan de hort maar op, wat kan mij het ook.

In Zuid-afrika

Zijn eerste publicatie viel hem lelijk tegen. Maar ja, oorlog, wat wil je. Gruwel. Slecht papier, en die rasterpunten in de druk van het fotowerk waren zacht gezegd aan de grove kant. Veel meer dan het idee kwam niet over. De absolute schoonheidservaring die hij dagelijks thuis opdeed bleef uit bij de aanschouwing van dit magere drukwerk. Het was echter niet anders. Altijd nog beter dan niets, en hij had nog veel te doen. Vort dus, en voort.

36. Vleugel van de *Sciara psittacus* (Petty, 1918) - de Papegaai-rouwmug (Annals of the Entomological Society of America, December 1918)

En dan komt hij te overlijden, en het eerste dat zijn vrouw opruimt zijn die vleugels.

Wat een ellende, een half leven lang. Een schat van een man, maar die vakanties, nounou. Weer een muggenjacht cadeau voor haar verjaardag. Voor een fijne Kerst op safari in Afrika, jaja! Muggen, muggen, muggen, geen giraffe gezien. En dan weer een welverdiende Pasen, in Peru, kwam geen einde aan. Onbegrijpelijk. Geen greintje fantasie, nooit eens geen vakantie.

Halloooooow... zegt Coco, en de andere papegaaien volgen.

En ik, ik zit. Ach ach, ik schenk een glas in, en ik drink op hem, op deze wetenschappende dichterkunstenaar en zijn wonderwerk dat slechts in wazige druk opgewassen bleek tegen de tand des tijds.